

Eco de Maria Reina de la Pau

Editor: AMICS DE MEDJUGORJE, c/ St. Ignasi, 26 - 08700 IGUALADA (Espanya) - Amb llicència des del 12-11-90 de «Eco di Medjugorje»
cas. p. 149, I-46100 MANTOVA (Itàlia) - Impressor: UNIGRÀFIC - Avgda. Madrid, 28 - 08711 ODENA Dip. legal B-46.743-95

Gener-Febrer 2011

213

CAT. 160

Publicació bimestral

Missatge de Maria el 25 novembre de 2010:

Estimats fills, us miro i en el vostre cor hi veig la mort sense esperança, la inquietud i la fam. No hi ha pregària ni confiança en Déu, per això l'Altíssim em permet de portar-vos esperança i joia. Obriu-vos. Obriu els vostres cors a la misericòrdia de Déu i Ell us donarà tot el que necessiteu i omplirà els vostres cors amb la pau perquè Ell és la pau i la vostra esperança. Gràcies per haver respost a la meva crida.

Obriu els cors a la misericòrdia de Déu

La mirada de Maria arriba fins al fons del cor, de la nostra ànima, i veu tot el que nosaltres no som capaços de captar: la misèria del cor humà quan està tancat en la seva naturalesa humana. **La mort sense esperança** indica la desembocadura natural d'una vida en què Déu s'ha posat a part; **la inquietud i la fam** indiquen una mancança molt important d'aquesta vida, un buit en el qual ens debatem.

Però atenció: El que Maria diu no val només per als qui "viuen sense Déu" sinó també per a nosaltres que ens diem cristians, que "preguem", que "tenim fe", que, en el nostre interior, ens considerem millors que molts "pecadors"... Aquestes paraules de Maria són també per a nosaltres i, potser, particularment per a nosaltres! No n'hi ha prou de dir "Senyor, Senyor" per entrar al Regne del cel, ni de presumir d'obres portentoses fetes presumiblement en el seu Nom, no basten ni les paraules ni les obres; és necessari "fer la voluntat del Pare que està en cel" (cf Mt 7,21-23). Nosaltres, que donem molta, massa importància a les nostres obres i a les nostres paraules, ens resistim a comprendre aquest ensenyament de Jesús. Però n'hi ha prou amb deixar de raonar un moment segons la lògica humana i posar-se en "la lògica de Déu", la que resulta de l'Evangeli, per comprendre'l. Malgrat els èxits de la ciència i la tècnica, en la nostra vida hi faltarà sempre alguna cosa, sempre hi amenaçarà la mort. No podem salvar per sempre els nostres cossos i, encara menys, les nostres ànimes, si prescindim de Déu. Malgrat tot, des de que Déu s'ha fet home, des de l'Encarnació de Jesús, Déu ja no és lluny de nosaltres, ara ens és proper, ara està en nosaltres si el desitgem.

Però nosaltres refusem l'encontre; refusem la comunicació amb Ell, no preguntem; no ens fiem d'Ell. **No hi ha pregària ni confiança en Déu, per això l'Altíssim em permet de portar-vos esperança i joia.** Déu ens espera encara, però... fins quan? En la tenebra del nostre cor irromp Maria, enviada per Déu a portar encara -però fins quan? -**esperança i joia.**

Jesús va plorar sobre Jerusalem, que no

"Si bé l'home pot oblidar o refusar Déu, Déu no es cansa de cridar cada home i buscar-lo perquè visqui i trobi la felicitat. Però aquesta recerca exigeix de l'home tot l'esforç de la seva intel·ligència, la rectitud de la seva voluntat, i també el testimoni dels altres que el guiïn en la recerca de Déu..."

Catecisme de l'E.C.

va reconèixer el temps de la seva visita. ¿Volem avui desconèixer el temps de la visita de Maria entre nosaltres? Volem continuar donant una mirada als seus missatges mentre el cor està cada cop més lluny i cansat de sentir repetir sempre "les mateixes coses"? Potser hem provat de posar en pràctica alguna invitació de Maria, però després la vida ens ha reabsorbit i ara la nostra condició és pitjor que abans. Però Ella encara està amb nosaltres i encara ens busca, ens crida, ens sol·licita, ens espera.

Aquest és el temps de la misericòrdia de Déu, última possibilitat oferta a la humanitat per a la seva salvació, -com ens ho ha dit Jesús per mitjà de Sta. Faustina Kowalska- i Maria avui ens repeteix: **Obriu els vostres cors a la misericòrdia de Déu i Ell us donarà tot allò que necessiteu i omplirà els vostres cors amb la pau perquè Ell és la pau i la vostra esperança.** Verament, Déu ens ho dona tot, ja ens ho ha donat tot, més enllà de tota aspiració, més enllà de tota espera: se'ns ha donat Ell mateix en Jesús. Què més volem? No deixem les nostres jornades a mercè del no-res, de l'aparent, del provisional: tot això està en poder de l'enemic, del mentider, del qui mortifica, és a dir, mata l'esperança en nosaltres. Alcem els nostres ulls al Pare; obrim de bat a bat el nostre cor a Ell. Que la invitació que clou aquest missatge de Maria sigui el nostre compromís quotidià i Jesús vindrà a nosaltres. Escoltem aquesta invitació de Maria, tan semblant a l'ordre donada fa tant temps als servents de Canà de Galilea, i fem com ells. I l'aigua que oferirem serà vi de qualitat divina.

Nuccio Quattrocchi

Missatge de Maria el 25 desembre de 2010:

Estimats fills, avui, el meu Fill Jesús i jo desitgem donar-vos l'abundància de la joia i de la pau, perquè cadascun de vosaltres sigui un joíós portador i testimoni de la pau i de la joia en els llocs on viviu. Fillets, sigueu benedicció i sigueu pau. Gràcies per haver respost a la meva crida.

Portadors i testimonis de pau i de joia

La pregària del profeta: "Cel, deixa caure la rosada, i que els núvols facin ploure la bondat! Que la terra s'obri per fer brotar la salvació i que la bondat germini alhora!"... (Is 45,8); i més encara, la versió de st. Jeroni, "Regalimeu cels de dalt i que els núvols ploguin el Just..." em semblen una bona introducció en aquest missatge de Maria que s'obre amb el do sobreabundant **de la joia i de la pau.** Cel i terra es troben, es toquen i es compeneten. **Estimats fills, avui el meu Fill Jesús i jo desitgem donar-vos l'abundància de la joia i de la pau.**

Aquesta abundància és plenitud, és exhaustivitat. La joia i la pau, uns béns tan envilitos en el món, tan adulterats i buidats de la seva intrínseca puresa i vitalitat, passant a través dels cors i de les mans, ens arriben de Jesús i de Maria donats amb tot el seu esplendor, en tota la potència de la seva divina i immaculada naturalesa. Ara ens toca a nosaltres d'acollir-los tal com ens vénen oferts per ells: ens toca a nosaltres conservar-los en tota llur virginitat, ens toca a nosaltres de protegir-los de tota mundana alteració, de tota reificació, de tot apropiament indegut. No són béns comercials, no són béns privats, no ens pertanyen: no són, de cap manera ni en cap sentit, una possessió nostra. Són Buf de l'Esperit, són Alè de Vida, són Degotalls del Cor del Pare, que tenen gust de Sang innocent, gust de Creu.

Pau i joia que no assegurin ni poder ni glòria humana, ni èxits mundans, ni satisfaccions de cap mena. **Pau i joia** que no preserven de malalties, d'humiliacions, de sofriment, de traïcions. No obstant són uns dons de valor inestimable, ja aquí, en aquesta terra i no únicament en el més enllà. **Pau i joia** que ens col·loquen en el Cor del Pare, que ens alliberen de tota por, ens deslliuren de tota esclavitud; tot això se'ns dona per tal que **cadascun de nosaltres sigui un joíós portador i testimoni de la pau i de la joia en els llocs on vivim.**

Aquesta és una clàusula essencial i no limita la gratuïtat del do, sinó que n'exalta l'origen diví; tots els dons de Déu no són per a l'ús exclusiu de ningú sinó per al bé de tots. La pau i la joia no disminueixen si es comparteixen sinó que s'acrecen; és el miracle de la **multiplicació dels pans** que

Jesús va fer tantes vegades i sempre és present en la història de l'Església, fins als nostres dies. Allò que només és teu ens entristeix, ens empobreix i aviat es podreix; el que és donat viu i floreix. En aquest món tan dividit en castes, grups de poder, clans, lluites, ideals religiosos contraposats, sembla prevaldre-hi més el *divisor* que el Déu de l'Amor; però no és així. El sacrifici de Crist no és en va i l'Amor triomfarà. Quedem en la pregària fervent i assídua, visquem els missatges de Maria, portem i testimoniem la pau i la joia que és un do de Déu. **Fillets, sigueu benedicció i sigueu pau**, ens exhorta Maria. I nosaltres és això el que hem de ser; la resta ho farà Ella, ho farà Jesús. Pau i joia en Jesús i Maria. *N.Q.*

El misteri de la nostra existència

Provem de fer marxa enrere en els nostres records. Qualsevol episodi de l'escola o del parvulari..., algun flaix sobre allò que hem viscut com una cosa important: cadascú podrà elegir alguns records, confusos o nítids, qui de l'edat dels cinc anys, qui dels tres..., i algun, fins i tot d'abans. Ens hi hem trobat existint sense haver-ho demanat o desitjat; respiràvem i teníem un nom quan encara no en podíem ser conscients.

Quan ens vam adonar que "érem al món"? Potser un dia vam aconseguir aturar-nos, reflexionar i sorprendre'ns com ho saben fer els infants: "Existeixo! Jo també hi sóc!"

Ara canviem de direcció, mirem el futur. Ben segur que cadascú té una idea d'allò que farà demà, i potser, també d'aquí un mes o un any, però més enllà? I aquí ens podem perdre entre somnis i projectes, però ja sabem prou com aquests poden resultar vans. I si encara miréssim més endavant? L'única certesa que tenim és que més aviat o més tard ens morirem. I, després, hi haurà *un més enllà*?

La nostra vida se'ns ha donat com un do: El començament i l'acabament d'aquest recorregut ens defugen, no ens pertanyen. Ningú no s'ha donat la vida ell mateix i ningú no és necessari en aquest món, me n'adono prou bé: tot podria tirar endavant sense mi...

Amb tot això, n'hi ha prou per dir que Déu *hi ha de ser*? Un Déu que m'ha volgut, m'ha pensat i plasmat com un únic, ha volgut la meua existència com un ser original, irrepetible en la història d'aquest món? Un Déu que em deixa lliure d'escollir, però **em fa comprendre que aquesta vida meua no em pertany fins al fons** i està inserida en un projecte més gran?

No, no hi ha resposta. Estem novament davant del misteri. Com n'és de limitada la nostra raó i que n'és de gran la nostra llibertat!

Qui hagi decidit que Déu no ha d'existir trobarà arguments suficients per no reconèixer els innombrables signes que ens rementen a Ell. En canvi, qui estigui obert per trobar-lo sabrà tornar a sorprendre's infinites vegades davant el misteri de la nostra existència. Cada nova reflexió, cada experiència de la vida esdevindrà, per a ell, com un raig de llum que penetra una mica més a fons aquella veritat infinita que només se'ns desvelarà al cel.

Francesco Cavagna

La carència de místics afavoreix l'aridesa espiritual

Una de les causes de la decadència de la pràctica religiosa, sobretot en els països avançats, és "l'afebliment de la vena mística". És el que diu don Marcello Stanzione, president de "l'Associació Milícia de Sant Miquel Arcàngel" en una entrevista al diari Zenit. "La ciència teològica que s'estudia en les facultats òbviament fa bé de basar-se sobre la intel·ligència, que és important, és a dir, indispensable però, atenció, no s'ha de caure en el racionalisme teològic, que, per entendre'ns, quan es parla dels àngels fa fer una arronsada d'espatlles tot dient: **"Sí, els àngels existeixen**, en parlen la Bíblia i el Catecisme, però nosaltres no en sabem massa, i en realitat són poc importants, i per tant, a nosaltres no ens interessen..."

Don Marcello, que ha escrit molts llibres sobre els àngels, és també president del Centre d'Estudis d'Angelologia. I continua explicant: "És rar trobar en els cursos de teologia lliçons sistemàtiques sobre àngels i dimonis, i això es reflecteix en la predicació a les esglésies on rarament se sent parlar dels esperits celestes. En canvi, la mística ens fa comprendre que Déu ultrapassa la nostra comprensió lògica perquè òbviament va més enllà."

La carència de místics afavoreix l'aridesa espiritual.

Veurem

Stefano Redaelli, investigador en un centre espacial, creu en els àngels i en el seu llibre "Arriben a temps" n'explica algunes històries. "Basta voler-los veure: a vegades es presenten en la cara d'un amic, o en aquell telèfon que sona just en aquell moment", diu. Llicenciat en física des del 1997 viu i treballa a Varsovia, on s'ocupa del caos i del vent solar en un centre de recerca espacial. En una entrevista a Zenit explica que els seus col·legues científics no han vist mai un àngel en les seves recerques espacials. Potser cal buscar-los a la terra els àngels, no entre els núvols o les estrelles", diu.

"Qui són els àngels custodis?" Criatures espirituals que ens acompanyen en aquell camí extraordinari i ardu que anomenem vida, amb una missió precisa: mostrar-nos el camí quan l'havíem perdut, oferir un agafador si estem rellescant, una mà per aixecar-nos, per sostenir-nos.

Els àngels no passen mai de moda, perquè l'ànima no passa de moda. Es pot empolsar, embrutar, emmalaltir, atrofiar-se, se la pot posar en un calaix; mai no serà antiquada. Hi ha set de llum en el nostre temps: una set silenciosa, dissimulada en glops de vida que no sadollen. I hi ha necessitat de signes.

Els àngels fan això: mostren una llum, un signe, fan de pont entre el cel i la terra. L'àngel dona vida al símbol d'una espiritualitat que tots anhelan. Hi ha qui té un estrany temor de la paraula de Déu, un sentit

"El clima d'aridesa espiritual que ens envolta fa que moltes persones batejades i educades d'alguna manera en la religió catòlica busquin una espiritualitat en grups de meditació budista, new age, sofista o altres moviments religiosos alternatius a l'Església de Roma."

També respecte de l'angelologia hi ha molt pocs autors moderns catòlics que s'ocupin d'aquesta temàtica, mentre que, en el passat, no es podien comptar les obres d'espiritualitat sobre els àngels.

Quan entro en una llibreria, quedo desmoralitzat, perquè la majoria dels textos sobre els àngels està constituïda per publicacions no catòliques".

Per al President de la Milícia de Sant Miquel Arcàngel, el místic és important com a testimoni, perquè "viu en contínua unió amb Déu, i fa, d'aquesta unió, no únicament una experiència intel·lectual, sinó una experiència existencial profunda i, per tant, també ell podria repetir amb sant Pau: "La vida que ara visc, ja no és meua; és Crist qui viu en mi" (Ga 2, 20).

En fi, citant una frase del dominicà Antonin-Gilbert Sertillanges, don Marcello ha dit que "sense dubte hi ha, un nexa entre santedat i existència angelica, no més que ningú no ha esdevingut mai sant per haver vist els àngels, sinó que ha vist els àngels perquè ha esdevingut sant!". *

els àngels

de transcendència i distància. L'àngel, en canvi, és més fàcil d'acceptar. No crec que Déu s'ofengui per això. L'àngel és mitjançant entre Déu i l'home. Si estem atents i disponibles, l'àngel ens portarà a Déu. I portarà Déu a nosaltres.

Com és possible adonar-se de la seva presència? Cal afinar els sentits de l'ànima: la vista, l'oida, l'olfacte, el gust, el tacte. Aprendre novament a sentir el món de l'esperit. La ciència ensenya el mètode experimental. Es creu allò que es troba en l'experiència directa, que és mesurable, reproducible. Penso que aquest criteri, d'una certa manera, és extensible al món immaterial.

Per experimentar les realitats espirituals cal posar en moviment l'amor en el cor. **"Em manifestaré a qui estima"** trobem escrit a l'Evangeli. Els àngels són una manifestació de l'amor personal de Déu envers nosaltres. A vegades n'hi ha prou amb un modestíssim acte d'amor per obrir de bat a bat el cel. Ho sap prou bé qui ho hagi experimentat. Es pot arribar a familiaritzar-se amb aquesta mena d'experiències.

Potser és l'única salvació en un món dominat, a vegades, per un materialisme asfixiant. Si ens sembla que no ens en sortim de respirar, de no sentir res, més enllà d'allò que és purament material, **posem-nos a estimar: descobrirem un altre món**, aprendrem a habitar-lo, en sentirem la manca. Acabarem per preferir-lo. Veurem els àngels".

(font: Zenit)

Misteris de llum, misteris de transformació

Stefania Consoli

"En el primer misteri de la llum es contempla el baptisme de Jesús..." Així comença el "quart rosari" que l'Església ha proposat fa alguns anys a la nostra reflexió gràcies a la iniciativa de Joan Pau II.

I després continua, passant d'un esdeveniment a l'altre de la vida de Crist sense una lògica de correlació temporal, perquè els esdeveniments descrits estan col·locats en temps i contextos molt diversos entre ells. No obstant, hi ha un fil comú que els lliga d'una manera invisible, un nexe que reporta sobre tots ells la mateixa llum... Provem de descobrir-ho.

El recorregut s'obre amb l'escena del Jordà, com ja ho hem vist. El baptisme de Crist. Diferent del que el Baptista impartia als penitents que imploraven conversió, perquè en aquest cas era Déu mateix qui s'immergia en aquelles aigües per començar després el seu viatge messiànic pels carrers de Palestina recercant les "ovelles perdudes" de la casa d'Israel.

En realitat, què passa en un baptisme? Una transformació. D'un estat de pecat heretat des dels orígens es passa a una condició de redimits destinats a perfeccionar-se amb la santedat de vida. Naturalment no era el cas de Jesús, Anyell innocent i sense taca ja per la pròpia naturalesa.

Però deixant-se batejar en el Jordà el Senyor ens ha volgut dir que qualsevol cosa que entri en contacte amb Ell, es transforma, ja no és igual que abans. Així va ser també aquell dia per les aigües del riu que van acollir el cos de Jesús: van ser santificades per la gràcia divina que brollava d'Ell i van rebre una profunda variació, van esdevenir aigües capaces de transformar en criatures noves tots els qui, encara avui es deixen banyar en les fonts baptismals, invocant el do de l'Esperit Sant.

Aquest primer misteri de la llum ens proposa una condició essencial en el camí de la fe: la crida a la transformació de tot el nostre ser que s'ha de deixar agafar pel "toc" de Déu a través dels diversos esdeveniments de la vida. Una crida a immergir-se contínuament en l'aigua de l'esperit que renta, purifica i treu aquells estrats que recobreixen l'home interior que necessita tornar a emergir per realitzar-se plenament en la voluntat de Déu.

Passem al segon misteri: Jesús, a Canà de Galilea, transforma l'aigua simple en vi bo per a les noces. Una transformació que denuncia gairebé "abans de temps" la seva omnipotència i la potència de la mediació de Maria; una transformació obrada per a la joia dels comensals d'aquell banquet nupcial però, en realitat, destinada també a nosaltres i a tot el poble: L'epifania de Déu, vingut a transformar en joia i exultança les nostres vides afligides pel mal.

Des d'aquí comença la missió pròpia: En el tercer misteri de la llum Jesús predica el Regne de Déu i cura els malalts. Quasi com per dir: si voleu guarir de les vostres malalties, físiques, psíquiques i espirituals heu de canviar de mentalitat, heu de transformar el vostre pensament, la

vostra manera de mirar les coses, el món, vosaltres mateixos..., assumint la mirada de Déu.

"Estimats fills, - se'n fa eco Maria a Medjugorje - en aquest temps de gràcia, convertiu-vos i poseu Déu al primer lloc en la vostra vida..." (25 agost 2007). *Convertiu-vos, fillets, obriu-vos a Déu i al seu pla per a cadascun de vosaltres* (25 febrer 2009). La conversió és sempre un pressupòsit indispensable per a la nostra veritable guarició, interior i exterior. Caminant segons les lleis de l'Esperit sentim com el cor es va transformant dia rere dia i la nostra capacitat d'estimar es saneja.

Fem encara un altre pas. Pugem a la muntanya amb Jesús. Al Tabor, més exactament. "En el tercer misteri de la llum contemplem la transfiguració de Jesús davant els ulls incrèduls dels deixebles: "Es transfigurà davant d'ells i els seus vestits es tornaren fulgurants" (Mc 9,3). Crist canvia el seu aspecte, mostra anticipadament el rostre que assumirà després d'haver acomplert la seva victòria sobre la mort; el seu rostre etern, que ja resplendeix en la glòria a la dreta del Pare. Aquesta vegada, la transformació encara es més palesa, però el que és més sorprenent és el que passa en el cor dels apòstols: són ells els que canvien! Canvia la concepció d'aquell Mestre que estaven seguint *de ciutat en ciutat*: el veien en la seva majestat divina, completament diferent de la idea que s'havien fet d'ell i del Messies tal com la tradició l'havia presentat fins aleshores.

És preguntant aquest misteri que ens hem de preguntar en profunditat: - Nosaltres, quina imatge tenim de Déu? Quin rostre té el "nostre" Jesús? Aquell que complau les nostres esperances? Aquell que realitza els nostres projectes humans, els nostres càlculs? Aquell que s'ajusta perfectament amb les formes i tradicions?... O bé, estem disposats a deixar-nos sorprendre per Ell i a deixar-nos atreure per la seva gràcia, que obre, a la nostra mirada, horitzons inespèrats i completament nous?

I per trobar resposta passem al cinquè misteri de la llum: Jesús institueix l'Eucaristia, el misteri de la més alta i santa transformació que pugui existir; el canviament de substància d'un pa que esdevé d'una manera admirable el cos mateix de Crist. Una transformació increïble, però no solament perquè un grapat de farina es transforma en carn ressuscitada, sinó perquè assumint un bocí d'aquell pa nosaltres mateixos ens transformem, esdevenim part d'Ell entrant en profunda comunió amb el seu esperit i la seva mateixa vida.

És aquí que les nostres preguntes obtenen resposta: Déu no és fruit d'una idea. Déu no és una imatge que s'adapta a les nostres exigències, com un marc que s'adapta a un quadre ja fet. Déu és una realitat viva, capaç de transformar per millor tota cosa, si el respectem com allò que és, si estem disposats a deixar-nos penetrar per Ell i atreure vers aquella dimensió en la qual cadascú assumeix un nou aspecte, transfigurant, purificant, per ser definitivament elevat al Pare. Déu és Llum puríssima i pregant amb fe aquests misteris els seus raigs ens podran arribar fins allí on tenim més necessitat de transformació per esdevenir definitivament, *criatura nova*. *

BENET XVI:

Sacerdots, només si estem units a Crist

Durant tot un any ha estat el centre d'atenció. S'ha parlat molt, discutit, escrit, sobre el sacerdot i sobre el ministeri sacerdotal. Encara és un tema vastíssim perquè és molt profunda la gràcia lligada al sacerdot, una gràcia que brolla directament del sacerdot de Crist i que l'actualitza aquí, sobre la terra.

En moltes ocasions, el papa Benet XVI ha afrontat els diversos temes lligats al sacerdot, evidenciant que, només en la total unitat amb Jesús, el prevere pot viure i expressar en la veritat el seu ministeri. El juny proppassat, a Roma, ha ordenat alguns preveres. En aquella circumstància ha traçat els trets fonamentals que, segons ell, el sacerdot hauria de tenir. En referim alguns fragments.

"Solament qui té una relació íntima amb el Senyor està aferrat a Ell, pot portar-lo als altres, pot ser enviat. Es tracta d'un 'estar amb Ell' que ha d'acompanyar sempre l'exercici del ministeri sacerdotal; ha de ser-ne la part central, també i sobretot en els moments difícils, quan sembla que les "coses que s'han de fer" han de tenir la prioritat. Siguem a on siguem, fem el que fem, hem de 'restar sempre amb Ell'.

El sacerdot no pot mai representar una manera per adquirir la seguretat en la vida o per conquistar una posició social. Qui aspira al sacerdoti per un acreixement del propi prestigi personal i del propi poder ha malentès d'arrel el sentit d'aquest ministeri. Qui sobretot vol realitzar una pròpia ambició, arribar a un èxit propi, sempre serà esclau de si mateix i de l'opinió pública.

Per ser considerat haurà d'adular; haurà de dir allò que plau a la gent; haurà d'adaptar-se a la innovació de les modes i de les opinions i, així, es privarà de la relació vital amb la veritat, reduint-se a condemnar demà allò que haurà ponderat avui. Un home que plantegi així la seva vida, un sacerdot que vegi en aquests termes el propi ministeri, no estima vertaderament Déu ni els altres, sinó únicament ell mateix i, paradoxalment, acaba perdent-se ell.

El sacrifici dels cristians és estar units a l'amor de Crist en la unitat de l'únic cos de Crist. El sacrifici consisteix en sortir de nosaltres mateixos, en deixar-se atreure per la comunió de l'únic pa, de l'únic Cos, i així entrar en la gran aventura de l'amor de Déu.

Per això hem de celebrar, viure, meditar sempre l'Eucaristia, com l'escola de l'alliberament del meu 'jo'. (...) Hem de conèixer l'Eucaristia d'aquesta manera que, a més, és el contrari del clericalisme, del tancament en si mateix. (...)

Viure l'Eucaristia en el seu sentit original, en la seva veritable profunditat, és una escola de vida, és la més segura protecció contra tota temptació de clericalisme".

Aquell sacerdot que...

Quina bellesa transfiguradora es veu en la persona del sacerdot quan acull la vida de Déu dintre seu abans d'ofereix el sacrifici de Crist! Quina pau espiritual transmet el sacerdot que s'ofereix plenament al Senyor en sacrifici d'amor junt amb Jesús! Quina humilitat es cospa en la vida d'aquell sacerdot que prega unit al Senyor, senzillament permetent a l'Esperit Sant de ser Déu orant i operant en ells!

Els ulls de la fe veuen més enllà de les aparences, més enllà els gestos visibles humanament, més enllà de tota paraula dita o proclamada. Els ulls de la fe veuen més enllà de la carn que vesteix l'home a la terra i comprenen espiritualment no tan sols el misteri dinàmic de la divina inhabitació sinó també el de la comunió trinitària. El sacerdot que s'ofereix al Senyor d'una manera activa, lliure, conscient, esdevé icona santa de la bondat divina; esdevé aquell canal de gràcia que colpeix místicament el cor de la gent senzilla que busca Déu amb sinceritat.

El fruit d'una plenitud

El sacerdot "ple" de Déu parla en virtut d'un coneixement directe del veritable Déu present en ell, que travessa espiritualment la seva ànima transformant-la, vivificant-la, purificant-la, santificant-la perfectament.

El sacerdot que es deixa plasmar interiorment pel misteri de l'amor diví, que es deixa seduir espiritualment pel Déu Trinitari, que es complau escoltant la pregària dels humils i dels pobres, trobarà en ell el misteri de la paraula viva i operant, Jesucrist. Només amb aquest pas interior el sacerdot adquireix valor de testimoni autèntic de la Veritat encarnada. Sense aquest pas interior no es realitza en el sacerdot l'encontre viu amb Crist, etern sacerdot, del qual prové tot sacerdoci i, sense el qual, no porta fruit cap sacerdot.

Recolzats en si mateixos

En canvi, el sacerdot que resta tancat en si mateix, no permet que Déu actuï en ell i es manifesti a través dels seus gestos: resta buit d'autèntica saviesa, buit de la Paraula viva, estèril en la predicació, pobre de novetat divina, privat d'aquella Presència divina que és l'única que beneeix en profunditat les ànimes. El sacerdot que es recolza sobre si mateix, sobre els seus coneixements doctrinals, els seus hàbits humans, els seus pensaments, negligeix l'esperit de l'Evangeli perquè no busca, de Déu, la força de la fe autèntica.

Gràcies als pastors bons

Dono gràcies a Déu pels sacerdots que, en el meu camí interior, m'han ajudat a trobar realment Jesús. Gràcies als sacerdots que, morint a si mateixos, m'han procurat un gran ensenyament de fe en Déu i en la seva providència, que m'han impulsat, amb amor però també amb fermesa, a mirar-me endins. Gràcies als sacerdots que m'han acompanyat sostenint-me en els primers passos i, després, m'han protegit amb la seva oferta a Déu. Gràcies als sacerdots que m'han precedit al llarg de la meua vida, i han il·luminat, amb la seva fe, el camí cap al Regne de Déu.

I dono les gràcies a tots els sacerdots obedients a la veu del Senyor i oferts interiorment a la divina voluntat per ser portadors joiosos del Misteri de Crist com uns "servents inútils". També dono gràcies als qui m'han donat exemple d'un gran abandonament en les mans del Pare, amb aquell amor ardent i aquella pau radiant que neixen de la pobresa d'esperit i l'oblit de si mateix. Prego per tots, perquè puguin discernir, a la llum de la Paraula viva, el veritable significat del seguiment de Crist Bon Pastor!

El misteri de la vera fe

Fe no és únicament creure que Déu existeix, cal que sigui també, permetre a Déu que realitzi el seu projecte d'amor per nosaltres. Fe és Déu dins nostre...

Per això, prego continuament perquè cada sacerdot compregui el misteri de la vera fe, del sacerdoci ministerial segons el Cor de Crist: la llibertat de Déu dins d'ells! Prego perquè sé que la meua senzilla pregària és presentada a Déu Pare per les mans mateixes de Jesús sacerdot, i està protegida fins al Cel per les mans maternes de Maria: així esdevé una vera pregària.

M. Grazia Caramaschi Calati

Pregària...

"La pregària no consisteix en dir fórmules, la pregària integra tota la vida..."

Prega, doncs, sense cansar-te, que la vera pregària no s'accontenta amb les fórmules, ben al contrari, vol tenir-te unit a Déu tot al llarg de la teva existència, fent, que la teva vida mateixa sigui una pregària incessant."

Basili de Cesarea (homilies)

PENSAMENTS SENZILLS

de Pietro Squassabia

Una divisió de responsabilitats

Un dia Jesús va dir als seus: "Cerqueu primer el Regne de Déu i la seva justícia, i totes aquestes coses se us donaran d'escriure" (Mt 6,33). Amb aquestes paraules, el Mestre sembla proposar-nos la següent divisió de responsabilitats: *Jo penso en les coses materials i espirituals, i vosaltres apliqueu-vos a estimar; és a dir, a buscar el Regne de Déu...* Aquest sembla l'acord que Crist desitja establir amb nosaltres. Ell que ens ha donat el desig i la capacitat d'estimar. Per tant, com qui en té necessitat, Jesús espera de nosaltres el compromís d'estimar, i sempre, perquè d'aquesta manera li donem la possibilitat d'actuar en nosaltres i, en els altres a través nostre.

En l'àmbit de l'Esperit no hi ha un camp neutre: o es "juga" en el camp de Déu, o en el del dimoni. La mancança d'amor ens fa "jugar" automàticament en el camp de l'adversari i ens exposa a perdre, a fer mal. Val més que, malgrat les nostres debilitats, ens comprometem a estimar tothom, també el qui ens posa obstacles, qui està aïrat amb nosaltres, qui mai no somriu, qui només pensa en els propis interessos. Així, potser ens donarà el do de la pau que habitarà establenent en els nostres cors. Així potser farem com Jesús que, des de la creu, va somriure al "bon lladre", i el va redimir. Així potser se'ns donarà una mesura desbordant. Que Maria, Mare de l'Amor, entri en el nostre cor per tal que el seu amor esdevingui el nostre i tots en tinguem el centuple: Jesús.

Quan s'estima, ja no ens preocupa res, ja no ens fa por res, com ens ho ensenya sant Francesc: ni el llop que esdevé germà, ni la mort, que esdevé germana; ni el dimoni, que queda reduït a la impotència. És veritat: l'amor expulsa tota preocupació, tot temor, també de la mort.

El somriure

"Estigueu sempre contents en el Senyor, us ho repeteixo: estigueu contents" (Fl 4,4).

La persona alegre somriu i dona alegria. Déu somriu i ha donat a l'home la capacitat de somriure sempre, perquè desitja que visquem en l'alegria. Jesús, a la creu, va conquerir el "bon lladre" no amb paraules sinó amb un somriure al qual, aquell home, hi va correspondre; i va poder entrar de seguida al Paradís amb el seu Senyor. Sí, perquè al Paradís només hi entra qui somriu; d'altra manera no s'hi entra, es queda a la porta fins que no s'aprèn a somriure...

El dimoni no somriu mai, no sap somriure; odia el somris perquè és portador de bé: l'obstaculitza sempre perquè li recorda l'amor i la joia que ell ha refusat per sempre.

Qui somriu sap donar gràcies, primer de tot, al seu Déu i, després, al seu proïsme. Qui està trist i preocupat, no dona gràcies i es lamenta sempre amb tots, també amb el seu Senyor. Per això, Satanàs, l'acusador, procura fer-nos estar tristos i preocupats, per tal que nosaltres fem la seva obra: acusar Déu i els germans...

Quan somriem Jesús està amb nosaltres, reposa entre nosaltres i en nosaltres. Ell no pot estar enmig nostre quan estem en la tristesa i en la preocupació, perquè deixem que el seu lloc estigui ocupat pel maligne que té una predilecció per aquests ambients. Per tant, somriguem sempre amb alegria, en tota situació... Que Maria generi en nosaltres un cor alegre per cantar, com Ella, les meravelles del seu i nostre Senyor.

L'Encarnació, un esdeveniment *ordinari*

Tornem a caminar. El cicle litúrgic s'ha acabat i, tot seguit, hem començat la contemplació dels misteris celestials de l'Encarnació i el naixement del Fill de Déu. Un ritme conegut i, tanmateix, no és mai igual perquè sempre és nova la gràcia que acompanya els diversos passos de la vida de Crist.

Aquesta intensitat espiritual, però, no està reservada només per als "temps forts" de l'any litúrgic. Els dies *ordinaris* -sovint aparentment semblants-, reben consistència de la *Vida* que novament hem acollit per Nadal i que ara avança amb pas lleuger per complir la seva missió pasqual de salvació.

Què passa en nosaltres en tots aquests passos? Som espectadors externs d'aquests esdeveniments o ens hi deixem implicar fins al punt d'esdevenir-ne protagonistes? I, veient que l'Eucaristia és el punt culminant màxim de la manifestació de Déu sobre la terra, potser haurem de fer-nos una pregunta encara més concreta: - Som aquells que van simplement a Missa o aquells que "viuen i celebren" la Missa?

"Estimats fills, desitjo invitar-vos a viure la Santa Missa. Entre vosaltres n'hi ha molts que han sentit la bellesa de la Missa, però n'hi ha d'altres que no vénen de bon grat. Jo us he escollit, estimats fills, però Jesús us dona les seves gràcies durant la Missa. Per tant, viviu la Missa i que cada presència a la Missa sigui plena de joia. Veniu amb amor i acolliu la Santa Missa" (mis. 3 abril 1986).

"Estimats fills, us invito a una pregària més activa i interiorment participada de la Missa. Desitjo que cada vostra Missa sigui una experiència de Déu..." (mis. 16 maig 1985).

L'encarnació de Jesús no és un esdeveniment antic, ni un record o memorial per celebrar un cop l'any. El ver sentit de l'Encarnació de Déu és la seva entrada en la nostra carn cada dia. Habitats d'Ell, del seu Esperit, haurem de saber oferir a Jesús els nostres membres perquè siguem els *seus* membres. Ulls per mirar amb infinita tendresa. Boca per dir el bé, per beneir. Mans per consolar, curar, servir... Peus per recórrer el camí cap a la meta justa, sense equivocar camins, per arribar al Pare.

Déu no pot encarnar-se avui si nosaltres no li fem lloc. Necessita *temples vius* on col·locar el seu cor palpitant, per poder estimar el món, per poder visitar aquelles situacions de tenebra que necessiten la seva llum per retrobar esperança. Ell no necessita murs, ni pedres, ni bonics discursos, Jesús vol la nostra vida on poder habitar i on poder acollir totes les ànimes que el busquen.

No hem de fer res especial. Només li hem de permetre de "mourre-s'hi" tal com Ell ho desitja, en total llibertat. Ser obedients a cada impuls que reconeguem vingut d'Ell. I serem diligents en el nostre apostolat...

Haurem celebrat verament el Nadal si ens ha arribat tot això. Haurem, realment, iniciat el temps litúrgic "ordinari" si ja som capaços de fer "extraordinari" el nostre dia.

Allò que el transfigura és la seva presència. La presència de Crist canvia el signe dels nostres dies, que si són oferts a Ell, esdevenen una Missa contínua, són un perenne agraïment al Pare pels dons que constantment ens ofereix, començant pel do preciós de la vida.

Comprometem-nos per Crist, amb Crist i en Crist a viure amb intensitat cada instant que ens ve donat, sabent-lo omplir de sentit, sense perdre'n cap. Mirem amb amor i compassió tot allò que encara és limitat i

immadur en nosaltres i al nostre entorn, però sense aturar-nos-hi gaire, sense deixar-nos retenir, perquè ja no hi ha temps per les coses que ens fan girar a l'entorn nostre i dels altres... *El temps és a prop* i el centre és Jesús, al qual hem de restituir tota cosa creada. Comencem pel nostre petit món. Comencem per nosaltres mateixos. La resta vindrà en conseqüència. I serà Eucaristia vivent.

Tu no em demanes coses extraordinàries:
Basta un floc de neu
per fer néixer un riu.
Basta una gota d'aigua
per foradar una pedra.
Basta una estrella
per il·luminar el cel.
Basta una flor
per alegrar el desert.
Basta un somriure
per dar vida a l'amistat.
Basta un sí
per lliurar-se a la persona estimada.
Basta una llàgrima per cancel·lar
una muntanya de pecats.
Basta un cèntim
per fer gran el tresor.
Tu ets un Déu extraordinari, Senyor,
perquè consideres gran
i meravellós
allò que és petit i ordinari,
perquè res no mesures amb el metre
o la balança,
sinó sempre en base del silenciós
i amagat batec del cor.
Ajuda'm, Senyor, cada dia,
a donar-te sempre el millor de mi,
encara que sigui poc,
mentre no em demanis
de fer coses extraordinàries,
només que faci coses ordinàries
amb cor extraordinari. (Anònim)

L'ampit de la nostra vida

Els febles matisos de l'albada ja coloreixen el cel i, a casa, encara és fosc. El matí s'obre pas i fa marxar la nit amb les seves incògnites que nien en l'obscuritat. En despertar, ens tornem a posar en contacte amb les realitats deixades, ahir,

abans de trobar somnis mai somniats, imatges mai vistes...

Unes làmines de sol que es filtren a través de les persianes, es disposen, discretes, sobre el paviment. Gairebé sembla un anunci: és hora d'obrir la finestra per fer entrar a casa, el nou dia!

Una alenada d'aire fresc envesteix el cos encara entorpit; aire que allibera la respiració i dilata la capacitat de vida en tot el ser. Al primer impacte, els ulls, ensenyats, es contrauen gairebé ferits per la llum, però després, s'adapten a la claror i comencen a mirar al voltant per veure si hi ha novetats...

El principi d'un matí podria ben ser

d'aquesta manera. Segurament hi haurà algú que ha fet aquesta experiència. Però, si ens hi fixem, podem experimentar el mateix procés en l'esperit.

Diguem que, en nosaltres hi ha una finestra interior que separa el món visible de l'etern...

Quan puguem amb sinceritat, quan ens immergim en el cor de Maria, quan deixem actuar els sagraments, quan ens harmonitzem amb la creació... ens apropem a un *ampit* invisible des d'on, si ens hi aboquem amb confiança, podem veure clarament amples espais de Cel.

Primer de tot hem d'obrir les *persianes* del nostre cor amb la fe, per fer entrar la llum de la gràcia que, com l'albada, ens comenci a acolorir una novetat de vida. Després, cal acceptar de tirar-se a l'esquena la immobilitat de les pròpies pors, les estances estretes dels càlculs egoistes, els racons foscos de les hipocresies i de les falsedats amb què continuament ens relacionem amb Déu, amb nosaltres mateixos i amb els altres.

En el nostre ser profund hi ha armaris plens d'hàbits que es deixen sempre iguals, incapaços de créixer i canviar. Per como-

ditat o per temor? Per necessitat o per poca fe? Qui ho sap el perquè. Cadascú és un misteri. Però hi ha qui, cada dia, es tanca en petits calaixets per tal de mantenir el control de la pròpia vida a través de lògiques que garanteixen continuïtat amb un passat conegut i, precisament per això, aparentment inofensiu...

Just, fa poc era Nadal. Ha vingut a la terra *el Sol que ve del Cel*. Hem acollit la invitació a obrir de bat a bat tot el nostre ser per permetre l'entrada al *seu Dia*? Aquell que regala sorpresa i joia i ens fa respirar lliures? Oblidats de tot allò que el món ens imposa com un pes i una preocupació? Hem acceptat de deixar les coses velles, ja usades, de l'any passat, per fer lloc a allò que s'obre al davant en els nostres dies?

"Estimats fills, en aquest temps de gràcia quan la natura també es prepara per oferir els colors més bonics de l'any, jo us invito, fillets, obriu els vostres cors a Déu Creador per tal que Ell us transformi i us modeli a la pròpia imatge perquè tot el bé adormit en el vostre cor pugui desvetllar-se a la vida nova i com un anhel vers l'eternitat" (mis. 25 febrer 2010). *

TESTIMONIAN...

No és possible viure sense Déu!

Medjugorje, 19 agost 1995 a les 11,40h. Sortim de l'església on he acompanyat la meua muller a missa. Hi he entrat com a espectador perquè no crec en Déu... Per passar el temps, durant la celebració, no trobo cap altra cosa per fer que la de comptar les persones presents: vint-i-tres, entre les quals hi ha tres infants. Aquesta xifra m'ha quedat a la memòria perquè l'he confrontada amb el nombre de fidels que en aquests temps participen a la missa en italià a Medjugorje...

Un cop fora de l'Església, ens dirigim cap a la sagristia on el frare que havia celebrat l'Eucaristia conversa amb les persones que he conegut a la nau. Comença a plovisquejar i, per no mullar-nos, ens arrecerem sota el cobert dels confessionaris. Després d'alguns minuts de conversa i trenta-cinc anys d'absència total de l'Església i allunyament de la fe decideixo confessar-me! Comunico aquesta decisió a la meua muller, que em mira amb una mica de sorpresa, però decididament feliç. En realitat, ella havia estat l'artífex i l'instrument principal de la meua conversió. No pas un toc fulminant sinó un recorregut de maduració densa de dubtes, interrogants, pors...

No vull anar a l'infern!

Crec que aquest recorregut havia començat aquell dia que, en la meua ment (o potser en el meu cor?), s'hi va materialitzar aquest pensament: "No vull anar a l'infern!" Una exclamació que em va deixar sorprès, atemorit i desorientat, perquè, víctima del meu orgull, no volia demanar llums ni ajuda a ningú. Però, des del cel, la Mare Maria vetllava i es prodigava per tal que aquest meu inexpressat desig de vida eterna trobés el seu compliment a través de la meua conversió...

La llista de la compra

Entro, doncs, al confessionari, i començo a parlar amb un cert titubeig... Ja no tinc familiaritat amb aquest sagrament, estic aturat a l'estil en ús d'abans del Concili, quan era obligada la *llista de la compra*!

Però, el frare, amb paternal dolcesa, m'ajuda a alliberar-me del pes dels pecats acumulats al llarg d'una vida; pecats que, sovint, no tenia consciència de cometre i d'altres, que em procuraven vergonya, dolor i incredulitat només de parlar-ne, pel fet d'haver-ne estat jo l'autor...

Vers aquesta estrella

Cal que tots els qui adoren Crist, remant entre les onades d'aquest món, dirigeixin la mirada vers aquesta estrella del mar, - és a dir, vers Maria que està en Déu, pol suprem de l'univers -, i dirigeixin el curs de llur vida contemplant el seu exemple.

Qui es comporti d'aquesta manera no el farà trontollar el vent de la vanitat; no s'estavellarà contra les roques de l'adversitat, ni serà engolit pel vòrtex dels plaers, i arribarà al port de la calma eterna, sense incidents.

Fulbert de Chartres
(www.mariedenazaret.com)

Els dies següents són exaltants. Veig "miracles" pertot arreu. Em sento un ser superior, un interlocutor privilegiat i em miro de dalt a baix tots els qui veig allunyats de la fe tenent per inconcebible un estat semblant... m'oblido que jo hi he viscut pràcticament durant tota una vida!

El sacerdot "adequat"

En tot això, no es pot deixar de veure-hi la mà de Maria. Les etapes fonamentals d'aquesta història estan marcades per la seva presència a prop meu en els moments crucials.

El Senyor ha respost a la meua invocació encarregant a la seva Mare de fer-me de guia o de portar-me a Jesús, aconseguint així la seva missió de corredeptora.

El P. Carmelo que va acollir la meua confessió després de tants anys de foscor, avui continua sent una referència espiritual i afectiva.

Només ens veiem una vegada a l'any a Medjugorje, i aquest encontre em suscita sempre joia i commoció. Reconeixo també, la intervenció divina en el fet que fós ell qui em reconciliés amb Déu. L'encontre amb un sacerdot "equivocat" hauria pogut comprometre l'èxit del meu profund desig del transcendent.

Des d'aleshores han passat molts anys. Amb el temps, la meua relació amb Déu s'ha endolcit. Truco sempre a la seva porta però li dono gràcies per tot el que ja vaig rebent... No és possible viure sense Déu! No puc comprendre com jo hagués pogut fer-ho durant tant temps, i, com és possible que encara hi hagi una part tan gran de la humanitat que viu sense Ell!

L'oferta a Jesús a través de Maria

Torno a Medjugorje cada any, durant tot un mes, i faig un servei voluntari en una comunitat d'acollida de pelegrins. Una vegada més, la meua muller m'ha fet conèixer una realitat que ha canviat definitivament la meua vida: l'oferta de la vida, que porta a donar-te completament, pels altres, a Jesús a través de Maria.

Això és el que es comprometen a viure els membres de la comunitat que m'hostatja, amb els quals visc una profunda relació d'amistat. Tornar-los a veure cada any significa també, avivar la meua fe que, a casa, en la vida quotidiana, corre el risc d'entebeir-se. En canvi, a Medjugorje, envoltat de llur presència, sobretot, acollit en l'abraçada de Maria, tot em sembla més lleuger, més harmoniós i em fa desitjar de ser una persona millor del que sóc.

Gràcies, Jesús, perquè t'has recordat de mi i ho has fet a través de l'obra materna de l'estimada Maria.

Luciano Calati

Haig de dir amb joia el meu testimoni

Agraeixo a la Reina de la Pau que cada any em cridi a estar una mica amb Ella a Medjugorje. També jo, com moltíssims altres, he rebut "gràcies espirituals" des del primer pelegrinatge (1997) a través del seu Cor matern. En aquell lloc sento molta tendresa i visc unes "coincidències" que són el signe de la seva presència viva. Em fa trobar persones que transparenten una ànima molt bonica i altres que necessiten ajuda i comunió espiritual.

Haig de donar amb joia el meu testimoni que la Mare de Déu m'ha cridat a Medjugorje per ajudar-me a créixer en la fe i en la pregària, perquè cada cop més sigui una pregària del cor, vera, sincera, personal, senzilla; un impuls d'amor, d'abandó i de confiança.

Haig de donar amb joia el meu testimoni que la Mare de Déu m'ha fet la gràcia de desitjar profundament que tots se salvin, m'ha cridat a oferir la vida a Jesús, a través del seu Cor Immaculat, per la salvació del món, i m'ajuda a oferir a Déu, un amor cada cop més pur.

Haig de donar amb joia el meu testimoni que la Mare de Déu, de tant en tant, em crida a Medjugorje per donar-me nova força i una renovació de pau interior. Allí he après que és l'adoració al Santíssim Sagrament i ha crescut en mi l'amor per Jesús i un desig profund d'entrar cada cop més en el seu misteri.

En l'últim pelegrinatge "pres al vol" he estat en una pensió nova i bonica però m'ha faltat molt un lloc on recollir-me en silenci per meditar allò que havia viscut durant el dia i *estar tu a tu* amb el Senyor. Cada cop m'adono més que és molt important trobar un allotjament on l'ànima, no únicament el cos, pugui reposar i assaborir, a fons, la presència de Déu i la seva Mare, també durant el son!

Gràcies Maria per haver-me donat la mà. Gràcies per cada pelegrinatge a la teua terra i gràcies per haver-me fet trobar molts fills teus.

Luisa Casarotto

He canviat

Fa poc he pogut passar alguns dies a Medjugorje i allí he deixat els meus afanys, les preocupacions degudes a la quotidianitat del treball i la família. Ara em sento diferent! He tornat amb el desig de resar el rosari amb els meus estimats, i em trobo afrontant les moltes coses que haig de fer amb una calma sorprenent!

Ja havia tingut un encontre fort amb Jesús fa quatre anys i ho considerava una gràcia gran, però fins ara no havia desitjat d'anar a on Maria m'esperava des de fa trenta anys!

L'aire que es respira a Medjugorje i cada racó parlen d'Ella. La imagino en aquella muntanya, el Podbrdo, inicialment tan difícil de pujar però després tan senzill d'arribar fins a dalt! És allí que la Mare ens espera per alleugerir el nostre cor embaït de pesos, és des d'allí que ens somriu i ens abraça tots. A qui em demana notícies sobre Medjugorje, dic que no tradin d'anar-hi per viure-ho i entendre-ho...

Venancia Righi

Gerres grans a les mans de Déu

Quan girem la mirada vers la intimitat del nostre cor sovint emergeixen tots els nostres límits i pobreses. Aleshores entreveiem les nostres neses i ens descobrim tal com som realment, necessitats de deixar-nos agafar per un Amor que sap vèncer tota resistència.

He travessat la vida que m'ha estat donada fins aquí en una bona entesa amb la meua família, compartint amistats sanes, i restant disponible per servir algunes comunitats parroquials; i, en aquest recorregut, no hi han faltat fatigues i dificultats que pertanyen a l'ànima humana. Junts hem "buscat" sempre, posant en mans del Senyor tots els dubtes, les febleses, les inevitables caigudes i els moments de joia.

Tot i això, a vegades m'ha acompanyat una inquietud interior, com una esclata que cap experiència humana arriba a saciar plenament. M'he sentit, sovint, com un camp que necessita la pluja tot esperant la florida. Quantes vegades he estès les mans, buscant respostes...

He esperat i confiat, i el Senyor, en el temps que Ell sap, m'ha obert un nou camí, m'ha alçat. He rebut molts dons en la meua vida, sense tenir-ne cap gran mèrit; entre aquests, certament, la joia de molts encontres significatius, i he pogut experimentar

que la nostra existència està feta precisament d'aquests encontres que ens desvelen l'Amor que l'Etern sense temps té per les seves criatures.

L'experiència viva de Medjugorje, la presència viva de Maria i el seu Fill, l'Amor trinitari trobat també a través els consagrats d'una Comunitat, han obert una bretxa en la closca de les meves resistències i dubtes. He tocat amb la mà que el Senyor és viu, que es fa present a l'home i actua concretament en la nostra vida.

El seu Amor ens invita a la transformació, es dilata en nosaltres, i una petita flama esdevé un gran foc, basta fiar-se'n.

La nostra vida s'ha de recompondre però no amb els nostres esforços; encara que les nostres intencions siguin bones, no ho podem fer tots sols. El Senyor entra en nosaltres, gerres grans, i ens plasma com argila en les seves mans. Acol·lits per Ell podem caminar renovats, i les pors desapareixen del nostre interior.

Sovint anem a la recerca de canvis que donin més sentit al nostre present. És el Senyor la novetat que busquem, és Ell, que vol el nostre bé, que ens transforma; nosaltres només hem d'eleva la nostra mirada al Cel i pregar Déu Pare perquè la nostra vida pugui esdevenir santa i beneïda.

Això ens porta a veure els altres com

persones per trobar i estimar: d'això, tota vida en té necessitat. Déu mateix, sense que nosaltres li ho demanem, troba el temps per a nosaltres i supleix les nostres fragilitats, els nostres dubtes, sobretot quan veiem l'amplitud del camí i els passos que encara hem de recórrer. Sant Pau diu que "no sabem què hem de demanar però l'Esperit Sant mateix intercedeix per nosaltres..."

Res no està encara acabat en la meua vida, amb sorpresa, m'adono que el Senyor ha desitjat posar la pau en el meu cor, en l'ànima de tots nosaltres. Cada moment és una gràcia per oferir i cada encontre un nou do per compartir.

Maria també ens mira amb ulls sol·licitos de mare i allarga a mans plenes el seu amor, portant-nos al seu Fill. Durant aquests anys, moltes persones s'han agenollat i han pregat també per mi, per la meua família, els meus fills, els amics que estimo... confirmant que Jesucrist es fa present en l'espiritualitat de les nostres relacions.

Tot és un do i dono gràcies al Senyor també per qui m'ha "obert" i "explicat" la seva Paraula; en molts companys de viatge que m'han precedit la puc veure encarnada, viscuda i realitzada. Això és un bé molt gran que Déu ens ofereix perquè renovem cada dia el nostre "sí", siguem testimonis del seu Amor i tinguem una vida plena.

Lidio Piardi

Jo no us abandonaré...

Els missatges que la Reina de la Pau dona cada mes a la **vident Mirjana sempre tenen un toc de particular intensitat**. En poques frases la Verge Maria aconsegueix traçar, per a tots nosaltres, un programa dens de vida espiritual. Són petites perles per acollir amb molt agraïment i responsabilitat, perquè no n'hi ha prou de llegir-les i després deixar-les en un racó tot esperant el proper, moguts per una set insaciable de *novetat* i de "signes extraordinaris". Les invitacions de Maria s'assimilen, confrontant-les amb el propi comportament i després, traduint-les en vida viscuda. Només així valorarem les seves paraules. Només d'aquesta manera donarem la raó de la seva vinguda a la terra. Només així diem el nostre agraïment al Pare, per la Mare que ve a instruir-nos per conduir-nos a Ell, per restituir-nos, en plenitud, la nostra dignitat de fills.

Si ens hi fixem, cada cop Maria ens parla de Jesús, el seu Fill. És en Ell en qui hem de trobar l'exemple a imitar per realitzar el programa de conversió que la Mare ens proposa. Crist s'ha fet home precisament per això, per mostrar-nos que és possible viure aquí a la terra complint en cada cosa la voluntat de Déu, restant petits, benèvols i senzills. **Sense Jesús no podem anar endavant**, llegim en un missatge. Cal acceptar amb humilitat aquest fet: **tenim necessitat d'Ell**, ningú més pot conduir-nos a la meta, a la realització d'aquelles promeses de felicitat eterna a les quals anhelam les nostres ànimes.

El Regne del Cel ja és una realitat present en nosaltres, però només si acceptem un camí de purificació permetem que l'Esperit Sant el generi en els nostres cors.

Només si acceptem de renunciar a tota autosuficiència i consagrem a Maria la nostra existència, s'encendrà en nosaltres la llum de la vida, aquella que treu tota tenebra, aquella que dissol tot temor.

No estem sols. Ella no ens abandonarà. Ens ho promet. Doncs, l'hem de creure, sense dubtes que ens farien retardar en el camí. No estem sols perquè la Mare està amb nosaltres. No estem sols perquè també hi ha molts germans en el món que escolten aquests missatges i desitgen progressar pel camí de la santedat proposada per Maria a Medjugorje. Una família veritable i pròpia, **la família de Déu**... Acol·lir-se i estimar-se amb l'amor de Déu és tota una altra cosa! Cauen els "murs de separacions", s'acaben els conflictes, es dissolen les gelosies, les enveges, les rivalitats. Perquè en Ell hi ha lloc per a tots i cadascú ocupa el propi.

La comunió amb Jesús és essencial per ser Església. No som viatgers solitaris que s'han de procurar el necessari només per a ells.

Som cridats a caminar junts sostenint-nos l'un a l'altre, encoratjant-nos, confortant els més febles i oferint la pròpia vida com a nodriment per afrontar els passos estrets i, a vegades, més aviat compromesos.

Missatge del 2 novembre 2010

"Estimats fills, amb perseverança i amor matern us porto la llum de la vida, perquè destrueixi en vosaltres la tenebra de la mort. No em rebutgeu, fills meus. Pareu-vos i mireu-vos dins vostre, i vegeu com sou pecadors. Reconegeu els vostres pecats i pregueu per al perdó. Fills meus, no voleu acceptar que sou febles i petits, però podeu ser forts i grans complint la voluntat de Déu. Doneu-me els vostres cors purificats, per-

què el meu Fill pugui il·luminar-los amb la llum de la vida. Us ho agraeixo.

Missatge del 2 desembre 2010

"Estimats fills, avui aquí amb vosaltres prego perquè trobeu la força d'obrir els vostres cors i de conèixer així l'enorme amor de Déu sofrent. Per aquest seu amor, bondat i benvolença jo estic amb vosaltres. Us invito perquè aquest temps especial de preparació sigui un temps de pregària, penitència i conversió. Fills meus, teniu necessitat de Déu. No podeu anar endavant sense el meu Fill. Quan compreneu i acceptareu això, es realitzarà allò que us he promès. Per mitjà de l'Esperit Sant naxerà en els vostres cors el Regne del Cel. Jo us condueixo cap aquí. Us ho agraeixo."

Missatge del 2 Gener 2011

"Estimats fills, avui us invito a la comunió amb Jesús, el meu Fill. El meu Cor matern prega perquè compreneu que sou la família de Déu. Per mitjà de la llibertat espiritual de la voluntat que us ha donat el Pare Celestial, esteu destinats a conèixer per vosaltres mateixos la veritat, el bé o el mal. Que la pregària i el dejuni obrin els vostres cors i us ajudin a la descoberta del Pare Celestial a través del meu Fill. Amb la descoberta del Pare, la vostra vida serà encaminada al compliment de la voluntat de Déu, tal com ho desitja el meu Fill. Jo no us abandonaré en aquest camí. Us ho agraeixo."

(La Mirjana ha sentit de poder dir a la Mare de Déu: "Tots hem vingut a Tu amb els nostres sofriments i creus. Ajuda'ns, t'ho demanem." La Mare de Déu ha estès les mans vers nosaltres i ha dit: "Obriu-me els vostres cors, doneu-me els vostres sofriments. La Mare us ajudarà"). **S.C.**

Don Angelo, del seu cor marià un missatge per a tots

de la **Redacció**

Comences a llegir aquest llibre de records i, en un moment, et trobes al final... Es llegeix d'una tirada per bé que en aquelles pàgines hi hagi tota una vida, densa i intensa. És la història del nostre estimat don Angelo, artífex i pare de l'Eco, i, sobretot, sacerdot d'una altíssima elevació, espiritual i moral.

El volum neix en el desè aniversari de la mort de don Angelo, i relata el seu recorregut a través del record de tots els qui li han estat propers en els diversos moments de la seva vida, els que l'han acompanyat com a pastors i els que l'han seguit com a ovelles d'una pleta fidel.

Parlen els bisbes de la seva diòcesi a la qual don Angelo s'adreçava amb molta estima i afecte filial, i també amb audaç sinceritat quan es tractava de defensar Medjugorje i la necessitat de "fer eco" en el seu petit *Full*, dels missatges de la Reina de la Pau, sense cedir a cap implicació institucional. Naturalment, el conflicte interior "Eco-parròquia" l'afligia una mica perquè sentia de sostreure temps a la cura dels fidels per dedicar-se a la "Parròquia més gran", la dels lectors de l'Eco: "No tinc cap dubte, que quedi clar - escrivia a Mons. Caporello - però el conflicte Eco-parròquia torna sempre. No obstant, altres vegades em consolo pensant que l'Eco em sostreu de molta feina inútil com és córrer darrere les persones, haver de preocupar-se... Allò que és nodriment espiritual, cert que no

deixo de donar-los-hi, si el volen... No tinc dubtes sobre l'obra que estic fent i que té tots els signes de ser beneïda, perquè neix sempre dels no-res i troba sempre el que necessita. L'interès i les peticions per l'Eco creixen... i jo no he fet mai res perquè creixin ni per propagar-lo, malgrat que la mateixa pobresa del full no té cap mena de reclam. Això vol dir que la substància és vàlida, ja que cada cop es demana més. No serà potser Maria que promou aquesta recerca en aquests temps de foscor? Si em demana aquest treball, em donarà la força per fer-lo!"

Els fets valen més que totes les paraules. Van ser els mateixos feligresos que van confirmar la bondat de l'obra posant-se joiosament al servei d'expedició i d'assistència a l'Eco. Conflicte resolt.

Parla la germana, sor Clara, monja carmelita i confident seva, a la qual don Angelo confiava pensaments fraterns i familiars però també reflexions de profunda transcendència espiritual: "Em deia: '- La creu acompanya sempre qui fa el bé, perquè l'esperit del món està en contradicció amb qui fa el bé, amb l'Evangeli' - escriu sor Clara. Així ha estat per Jesús, i, òbviament, afrontava incomprendiments i dificultats, amb amor i serenitat. Jo veia que tot això afinava el seu esperit, el seu comportament".

Don Angelo sabia que podia confiar en la vocació orant i confident de la germana i és a ella a qui abocava més les seves vacil·lacions, certeses i dubtes, les joies i preocupacions. A ella li demanava "pregàries i solitud" per aquell 8 de desembre, tan significatiu en el solc de l'ànima ja que havia nascut precisament el dia de la Immaculada i en la mateixa data havia rebut la primera eucaristia: "Així m'oferiràs a Aquella que ha conduït la meua vida" escrivia.

Parlen els seus "nois", aquells que, durant anys, es van deixar plasmar per la seva saviesa inspirada que els acostava a Crist, a la seva Paraula, a la pregària viva i ardent, a les meditacions, però, també, a la diversió serena i joiosa. Enzo ens recorda: "No vaig tardar en reconèixer les seves grans qualitats: generositat, bondat, però també fermesa, idees clares referents als objectius educadors. Em va instar a posar ordre en la meua vida, que va coincidir amb una més gran acceptació de responsabilitat en atendre als meus deures de fill, d'estudiant i de jove catòlic".

Parlen els seus col·laboradors, aquells que en diversos moments el van ajudar a servir l'Eco amb les seves diverses exigències. Parlen, expliquen i el regraden perquè cadascú es va sentir acollit i valorat.

I parla, finalment, la seva malaltia, aquella que el va portar al llinar de l'eternitat. Parla en les cartes i en les notes dictades perquè la seva mà ja no podia aguantar més la pluma: "Mentre puc celebri la Missa... Però és just viure per la salut? Això és tot, el Senyor continua a visitar-me amb les seves gràcies... És més clar que només a Ell hem d'esperar i que la resta és d'escriure. La Mare de Déu em dona la seguretat d'estar a prop meu. FIAT!"

I encara més: "... Que Déu sigui lloat, en les seves mans està la meua sort i em té diligent en el pensament de l'eternitat".

Per això Mons. Busti, actual bisbe de Mantova, escriu en la presentació del llibre: "**Sofrir oferint-se, és Evangeli aplicat**. De tota manera, saber morir no és fàcil. Creure que es viu per morir i es mor per viure, és el testimoni més alt que un sacerdot pot donar al seu poble. Aquí, el "Credo", de paraula *professada*, esdevé, *plena* d'Aquell en el qual s'ha cregut".

ELS LECTORS ESCRIUEN...

Linda Cunningham-Dominguez de Londres (Anglaterra) - Us prego que accepteu la meua oferta per a les vostres despeses postals. Estic malalta i no puc treballar. Per això la meua contribució és modesta, però conec molta gent que va a Medjugorje gràcies a l'Eco i els que no poden anar-hi reben molt benefici de la lectura del periòdic. Gràcies!

Robert Courchesene de Montreal (Canadà) - Sóc un membre de l'orde franciscà secular de la fraternitat Santa Família a Montreal. He distribuït exemplars de l'Eco als membres de la meua fraternitat i tots l'han apreciat! Gràcies..."

Stefania Dobosova Rusomberok d'Eslovàquia - "Sóc feliç que encara continueu enviant-me l'Eco. Quan acabo la lectura el passo a d'altres perquè els meravellosos pensaments que s'hi contenen, dictats per l'Esperit Sant, es difonguin. Vist que només es difonen gràcies a les ofertes voluntàries, no únicament a Eslovàquia, miraré d'ajudar-vos també financerament.

Jaqueline Hiver de Saint Calais (França) - Gràcies pel nou número de l'Eco de Maria, tot ell vibrant d'entusiasme i de joia, de les virtuts teològiques, fe, esperança i caritat que la santa Verge Maria ve a comuni-

car-nos a Medjugorje. M'agrada llegir i rellegir els diversos missatges que flueixen d'una font pura i fecunda. Gràcies per tots aquests articles meravellosos!

Ayeko Ovoudougnon de Togo - Amb un gran respecte vinc a pregar-vos que m'envieu l'Eco per a una distribució en l'amor de Jesucrist en vista d'una evangelització per a la glòria de Déu i la salvació de les ànimes.

Sor Edesia Rossato de Quito (Equador) - Gràcies pel preciós Eco que gentilment continueu enviant-me. Espero sempre el vostre butlletí com si arribés a mi Maria! Que el Senyor continuï estenent la seva benedicció per totes les ànimes que salveu amb els vostres sacrificis que aquesta obra requereix.

PELEGRINATGES A MEDJUGORJE

ANY 2011

Informació: Sandra Barisic

Tel/fax 93/665 06 53

Mòbil: 690 95 25 66

Per demanar llibres de Sor Emmanuel o qualsevol altra informació: Email: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com Tel. 629 792 849 / 676 059 594

TROBADES DE PREGÀRIA

* **El grup de pregària "MARIA REINA DE LA PAU"** es reuneix cada 1er diumenge de mes, a l'església de **Santa Maria de Gràcia** de BARCELONA (c/ de Gràcia, 5), a les 5.30 de la tarda.

L'objectiu és **trobar-nos per pregar** segons les indicacions de Maria a Medjugorje, resant el **Rosari amb el cor, adorant Jesús en l'Eucaristia i celebrant la Santa Missa**.

Tothom hi és convidat.

Per més aclariments telefonar a la parròquia: 93/218 75 72

DONATIUS

*Aquest butlletí **catàla** és gratuït i viu solament dels **donatius voluntaris** que es poden fer a través de la "CAIXA", a nom d'AMICS DE MEDJUGORJE, indicant: per a l'Eco i el nom del donant, al n. de llibreta 2100 3101 10 0600 01 3681.

* Per ajudar els **damnificats de la guerra** tenim obert el c/c 2100 3101 162200 13 63 66, a la "CAIXA" a nom d'AMICS DE MEDJUGORJE, per a Medjugorje.

ECO cat. a Internet: <http://www.ecodimaria.net>

Villanova M., 6 gener 2011